

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 21 grudnia 2016 roku

Powód P. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 319,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania powód wskazał, że w dniu 26 września 2015 r. zakupił w sklepie pozwanego, obuwie skórzane za cenę 319,92 zł poza zakresem prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. W ten sam dzień po krótkotrwałym użyciu nowo zakupionych butów, powód stwierdził uszkodzenia obuwia, polegające na przetarciu skóry na wysokości pięty. Wobec tego powód pismem z dnia 28 września 2015 r. udał się do salonu pozwanego, celem złożenia reklamacji, w której zażądał wymiany towaru na nowy. Pismem z dnia 05 października 2015 r. pozwany poinformował powoda, że nie znalazł podstaw do uwzględnienia zgłoszonych roszczeń za zasadne, albowiem w ocenie pozwanego stwierdzone uszkodzenie ma charakter mechaniczny nieznanego pochodzenia, a za tak powstałe uszkodzenia pozwany nie odpowiada. Powód podniósł, iż pozwany w ostatecznie zajęтым stanowisku w sprawie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, przy czym w żadnej mierze nie udowodnił, iż towar wydany powodowi był wolny od wad (pozew k. 2-7).

W dniu 07 grudnia 2015 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w W. w I Wydziale Cywilnym w sprawie o sygn. I Nc 6510/15, nakazał aby pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 319,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 68 zł tytułem kosztów procesu (nakaz zapłaty k. 30).

Pozwany (...) Spółka akcyjna z siedzibą w S. w skutecznie złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty, zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, że w toku przeprowadzonej procedury reklamacyjnej nabyte przez powoda obuwie poddane zostały dwukrotnemu dokładnemu badaniu. W obu wypadkach wyniki przeprowadzonych kontroli były zbieżne - w nabytym przez powoda obuwiu nie stwierdzono wad fizycznych w postaci wad materiałowych, oraz wad produkcyjnych, zaś powstałe na nim uszkodzenia mają charakter uszkodzeń zewnętrznych, za które uszkodzenia pozwany nie odpowiada. Pozwany podniósł, iż nabyty przez powoda towar nie posiadał wad fizycznych. Natomiast uszkodzenia, na które powołuje się powód nie powstały w związku z wadami materiałowymi lub produkcyjnymi obuwia, a w związku z jego nieprawidłowym użytkowaniem (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 36-38).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2015 r. w salonie handlowym należącym do (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w S., zlokalizowanym w Centrum Handlowym (...) w W., powód P. K. zakupił obuwie skórzane typu sportowo-rekreacyjnego – nr towaru (...) (...) - (...) - 0 43, za kwotę 319,92 zł. Powód po zakupie nosił obuwie przez jeden dzień. Poruszał się w nich w tramwaju, po schodach oraz chodniku. Następnie powód zauważył pęknięcie na pięcie, na zewnętrznej stronie buta. Powód po stwierdzeniu wady nie użytkował już obuwia (okoliczności częściowo niesporne przyznane przez pozwanego; dowód: przesłuchanie powoda zapisane na płycie CD k. 83).

W dniu 28 września 2015 r. powód P. K. zgłosił (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W. reklamację obuwia zakupionego w dniu 26 września 2015 r., w której wskazał, na wadę fizyczną w postaci przetarcia skóry w lewej parze obuwia od strony wewnętrznej. W uwagach stwierdzono: starte wierzchniki, widoczne zabrudzenia – zacieki w prawej półparze na nosku i od strony zewnętrznej w miejscu przodostopia oraz lewej półparze od strony zewnętrznej w miejscu przodostopia. Powód wniósł o wymianę towaru na nowy produkt (okoliczności niesporne; dowody: zgłoszenie reklamacyjne k. 12, przesłuchanie powoda zapisane na płycie CD k. 83).

Pismem z dnia 05 października 2015 r. pozwany (...) Spółka akcyjna z siedzibą w S., poinformował powoda P. K., że po dokonaniu oceny jakościowej reklamowanego towaru, nie stwierdzono wad produkcyjnych i surowcowych wskazano, że stwierdzono mechaniczne uszkodzenie obuwia, nieznanego producentowi pochodzenia, za które pozwany nie może przyjąć odpowiedzialności (dowód: pismo pozwanego k. 13, zeznania świadka B. S. w aktach załączonych o sygn. I Cps 37/16).

Procedura rozpatrywania reklamacji u pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w S., wygląda następująco: przy pierwszej reklamacji klienta, pozwany jako producent udziela merytorycznego wyjaśnienia i odsyła przedmiot do salonu handlowego. W przypadku gdy dochodzi do odwołania klienta, wówczas taka reklamacja jest rozpatrywana komisyjnie w większym składzie. Uczestniczy przy jej rozpoznaniu kierownik kontroli jakości i reklamacji oraz jeśli jest taka potrzeba powoływany jest technolog z zakładu pozwanego. W postępowaniu reklamacyjnym zainicjowanym przez powoda P. K., nie występował technolog. W trakcie badania stwierdzono uszkodzenie mechaniczne w obuwiu zakupionym przez powoda, nieznanego pozwanemu. W części tylnej obuwia uszkodzone było lico skóry. Buty te wykonane były ze skóry bydlęcej licowej oraz z dwoiny welurowej. Uszkodzenie obuwia było widoczne (dowód: zeznania świadka B. S. w aktach załączonych o sygn. I Cps 37/6 k. 18-20).

Pismem z dnia 23 października 2015 r. powód za pośrednictwem pełnomocnika wezwał pozwanego (...) Spółkę akcyjną z siedzibą w S., do wskazania podstawy dokonanych ustaleń, a w szczególności przedłożenia opinii rzeczoznawcy, w oparciu, o którą wydana została decyzja o odmowie uznania reklamacji (dowód: pismo powoda k. 4-15).

W odpowiedzi na powyższe pismo pozwany (...) Spółka akcyjna z siedzibą w S. poinformował powoda P. K., że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie (dowód: pismo pozwanego k. 16-17).

W piśmie datowanym na dzień 16 listopada 2015 r. powód P. K. wezwał pozwanego (...) Spółkę akcyjną z siedzibą w S. do wymiany wadliwego obuwia model (...) (...) - (...) - 0 43, stanowiącego przedmiot reklamacji nr (...), na obuwiu wolne od wad, w terminie do dnia 25 listopada 2015 r. Ponadto powód wskazał, że w przypadku niewykonania przez pozwanego wezwania, we wskazanym terminie, odstępuje od umowy sprzedaży oraz wzywa do niezwłocznego zwrotu uiszczonej kwoty w wysokości 319,92zł (dowód: wezwanie do zapłaty k. 18, potwierdzenie nadania k. 19).

Pozwany (...) Spółka akcyjna z siedzibą w S. poinformował powoda, że po zapoznaniu się z przebiegiem postępowania reklamacyjnego oraz wnikliwej analizie zmuszony jest utrzymać dotychczasowe stanowisko, wobec czego reklamacja powoda zostaje ponownie odrzucona oraz uważa sprawę za zamkniętą (dowód: pismo pozwanego k. 20).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania. Ustaleń faktycznych w sprawie Sąd dokonał także na podstawie twierdzeń stron przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez stronę przeciwną, na podstawie art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.

Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, w zakresie okoliczności związanych z zawarciem umowy, przebiegiem użytkowania obuwia oraz procesu reklamacyjnego. Zeznania te były rzetelne, spójne i logiczne oraz korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka B. S., przesłuchanego w drodze pomocy prawnej, który będąc pracownikiem pozwanej spółki, zatrudniony na stanowisku kierownika kontroli jakości i reklamacji, posiadał niewątpliwie niezbędne informacje na temat okoliczności sprawy.

Pełnomocnik pozwanego ostatecznie cofnął wniosek o przesłuchanie strony pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Przedmiotem żądania zgłoszonego w niniejszej sprawie był zwrot kwoty uiszczonej przez powoda tytułem ceny za obuwie skórzane typu sportowo-rekreacyjnego, o nr towaru (...) (...) - (...) - o 43, w związku z odstąpieniem przez powoda od umowy sprzedaży z dnia 26 września 2015 r., która łączyła go z pozwanym.

Żądanie powoda podlegało rozpoznaniu w świetle art. 556 k.c., w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy sprzedaży, który stanowi, że sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia). Natomiast art. 556 2 k.c. stanowi, że jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego. Przyjęcie przedmiotowego domniemania powoduje, że konsument nie musi wykazywać, że wada lub też jej przyczyna istniały w chwili przejścia na niego uprawnienia. To na sprzedawcy spoczywa obowiązek przeprowadzenia dowodu uchylającego domniemanie przez wykazanie, że stwierdzona przez kupującego w okresie roku od dnia wydania, wada lub przyczyna wady nie istniały w chwili przejścia na niego niebezpieczeństwa. Przepis ten, celem ułatwienia dowodu istnienia niezgodności towaru w momencie jego wydania, wprowadza tym samym domniemanie tej przesłanki, jeżeli niezgodność zostanie stwierdzona przez nabywcę w terminie przed upływem roku od dnia wydania towaru. Domniemanie z art. 556 2 k.c. nie wyłącza możliwości przeprowadzenia przez sprzedawcę przeciwdowodu tj. co do okoliczności, że stwierdzona przez kupującego „wadliwość” towaru nie istniała w chwili jego wydania, a tym samym nie może być kwalifikowana jako niezgodność z umową.

Na gruncie niniejszej sprawy niesporne były okoliczności dotyczące, zarówno zawarcia umowy sprzedaży obuwia pomiędzy stronami w dniu 26 września 2015 r. za cenę 319,92 zł, jak również uiszczenie wskazanej kwoty przez powoda i wydanie mu przedmiotu zakupu, przez pozwanego. Poza sporem pozostawało także, że pozwany w dniu 28 września 2015 r. zgłosił pozwanemu reklamację dotyczącą przetarcia skóry w lewej parze obuwia od strony wewnętrznej oraz nieuwzględnienie reklamacji przez pozwanego, z uwagi na stwierdzenie mechanicznego uszkodzenia obuwia, nieznanego producentowi pochodzenia, za które pozwany nie może przyjąć odpowiedzialności. Osią sporu pomiędzy stronami było, kto ponosi odpowiedzialność za uszkodzenie obuwia.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód po zakupie obuwia w dniu 26 września 2015 r. w salonie handlowym u pozwanego, użytkował je przez jeden dzień w sposób powszechny dla tego rodzaju obuwia, które były typu sportowo - rekreacyjnego, wykonanego ze skóry naturalnej. W ten sam dzień powód zauważył pęknięcie na pięcie, na zewnętrznej stronie lewego buta. Powód po stwierdzeniu wady nie użytkował już więcej butów. W dniu 28 września tj. po upływie niespełna dwóch dni od zakupu, powód zgłosił pozwanemu reklamację, która nie została przez pozwanego uwzględniona. Niemniej pozwany potwierdził w odpowiedzi na reklamację - istnienie wady w obuwiu. Tym samym wada fizyczna zakupionego towaru, została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzecz sprzedanej. Wobec tego w ocenie Sądu należało uznać, że usterki te są objęte domniemaniem ustanowionym przez powyższy przepis.

Zdaniem Sądu pozwany, ani w toku postępowania reklamacyjnego, ani w toku postępowania sądowego, nie obalił powyższego domniemania, gdyż nie wykazał, że wymienione przez powoda wady powstały na skutek niewłaściwej eksploatacji obuwia przez powoda. Z miarodajnych zeznań powoda niezakwestionowanych przez pozwanego wynika, że powód w sposób normalny użytkował buty - poruszał się w nich po chodniku, schodach oraz jeździł środkami komunikacji miejskiej. Zaznaczyć należy, że obuwie były użytkowane przez powoda jedynie przez jeden dzień. Podkreślenia wymaga, że obuwie te były typu sportowo - rekreacyjnego, a więc mogły być użytkowane w zmiennych warunkach pogodowych, codziennie. Należało zatem zakładać, że obuwie powinno być wykonane ze szczególną dbałością o jego trwałość i odporność na warunki eksploatacji. Tymczasem pozwany jedynie w toku postępowania reklamacyjnego powoływał się na fakt, że przedmiotowe obuwie poddane zostały dwukrotnemu dokładnemu badaniu, w których zgodnie stwierdzono, że w nabytym przez powoda obuwiu brak jest wad fizycznych w postaci wad materiałowych, oraz wad produkcyjnych, zaś powstałe na nim uszkodzenia mają charakter uszkodzeń zewnętrznych, za które uszkodzenia pozwany nie odpowiada. Jednakże jak wynika z zeznań świadka B. S., w postępowaniu reklamacyjnym dotyczącym rozpoznania odwołania powoda, nie był powołany technolog z zakładu pozwanego, w celu

zbadań obuwia. Ponadto pozwany w toku niniejszego postępowania nie przedstawił wskazanych ekspertyz badania uszkodzonego obuwia. Zaznaczyć należy, że pozwany mógł obalić domniemanie wynikające z art. 556 § 2 k.c., za pomocą chociażby dowodu z opinii biegłego, bowiem niewątpliwie wskazana materia wymagała wiadomości specjalnych, ostatecznie nie zdołał tego uczynić, stąd też na nim spoczywają konsekwencje takiego stanu rzeczy.

W ocenie Sądu już z zasad doświadczenia życiowego okoliczność, że buty uległy uszkodzeniu po tak krótkim okresie użytkowania świadczy niewątpliwie, że zostały one wykonane z materiałów nieodpowiedniej jakości, a stwierdzone uszkodzenia obuwia należy uznać za wadę istotną towaru jako że uniemożliwiają one powodowi wykorzystanie przedmiotu umowy zgodnie z jego przeznaczeniem. Bowiem jak wynika z miarodajnych zeznań świadka B. S. były to wady widoczne wpływające na estetykę obuwia.

Zgodnie zaś z art. 559 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili. Z kolei art. 560 k.c. stanowi, że jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady. Natomiast § 2 tegoż artykułu przewiduje, że jeżeli kupującym jest konsument, może zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do zgodności z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem proponowanym przez sprzedawcę. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia. Z przepisów powyższych wynika więc, że w razie braku zgodności towaru z umową kupujący ma prawo złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie.

W niniejszej sprawie powód w pierwszej reklamacji z dnia 28 września 2015 r. zażądał wymiany obuwia, na nowy produkt wolny od wad. Na skutek odmowy przyjęcia reklamacji, a następnie podtrzymania dotychczasowego stanowiska przez pozwanego powód w piśmie datowanym na dzień 16 listopada 2015 r., wezwał pozwanego do wymiany wadliwego obuwia model (...) (...) - (...) - O 43, stanowiącego przedmiot reklamacji nr (...), na obuwiu wolne od wad, w terminie do dnia 25 listopada 2015 r. Ponadto powód wskazał, że w przypadku niewykonania przez pozwanego wezwania, we wskazanym terminie, odstępuje od umowy sprzedaży oraz wzywa do niezwłocznego zwrotu uiszczonej kwoty w wysokości 319,92 zł. Wobec faktu, że strona pozwana nie spełniła uzasadnionego żądania powoda, o wymianę towaru w odpowiednim czasie, powód był uprawniony do odstąpienia od umowy i żądania zwrotu ceny uiszczonej za towar.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, należało uwzględnić roszczenie powoda w całości i zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 319,92 zł uiszczaną tytułem ceny zakupu.

Pozwany obowiązany jest również do zapłaty odsetek za opóźnienie od tej sumy, stosownie do art. 481 § 1 i 2 k.c., w myśl których, jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., który stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód domagał się zasądzenia od pozwanego odsetek o dnia wytoczenia powództwa, w związku z powyższym Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 27 listopada 2015 r. (data stempla pocztowego). Mając na uwadze, że powództwo zostało wytoczone w dniu 27 listopada 2015 r., za okres wskazany w pozwie do dnia 31 grudnia 2015 r., należało zasądzić odsetki ustawowe na podstawie przepisów dotychczasowych oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia

zapłaty w wysokości sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktu procentowego, na podstawie znowelizowanych przepisów. (pkt I wyroku).

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany, będący stroną przegrywającą sprawę, obowiązany jest zwrócić na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie 90 zł, na które składają się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 60 zł, ustalone stosownie do § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j. t.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.